



MONS. STANISLAV ZVOLENSKÝ
pozsonyi érsek-metropolita

PÁSZTORLEVELE TOURS-I SZT. MÁRTON ÜNNEPE ALKALMÁBÓL 2015-BEN

Drága testvérek!

Ma a válaszos zsoltár éneklésekor néhányszor megismételtük az örömteli és pozitív hangvétellű felhívást: „Áldjad, lelkem az Urat!” (vö. Zsolt 146,1). A versek, amelyekre válaszoltunk, fokozatosan felsorolták az emberi szenvedések különböző formáit, hiszen hallottunk elnyomottakról, éhezőkéről és foglyokról, vakokról és elesettekről, árvákról és özvegyekről, jövevényekről és gonoszokról. Ezek a személyek az Istennel való kapcsolatba lettek beillesztve, aki jóllakat, kiszabadít, gyógyít, védelmez, hiszen örökre megőrzi a hűséget mint az, aki Sion Isteneként uralkodni fog nemzedékről nemzedékre. Isten az embert is meghívja, hogy ezen az ő nagylelkűségén együttműködjön, hogy Isten szeretetének meghosszabbított keze legyen. És ez egész embert kíván, az egész szívét, a teljes bekapcsolódását. Nem statisztikailag mérhető teljesítményekről van szó, hanem a bennük levő áldozatos szolgáló szeretet mértékéről. A mai evangéliumban is kiemeli Jézus a templomban a szegény özvegyasszonyt: tisztán anyagi szempontból valóban jelentéktelen adománya volt, de a mindene volt abból, amiye csak volt. Az érték épp ebben a teljes *kiszolgáltatottságban* van, amely semmilyen tartalékot nem hagy meg az Isten említett hűségében kételkedve.

Némely értelmezés alapján Szent Márton az ő palástja megosztásakor a sajátjából mindent odaadott: a katonák ugyanis felszerelésük felét a sajátjukból fizették, így tehát az a fél valójában az ő *mindene* volt. A mai napon, illetve ezekben a napokban felkínálkozik számunkra az Írás tanúsága, valamint a szent, székesegyházunk és egész főegyházmegyénk védőszentjének történelmi tanúsága: tanúság a tapasztalatról Istennel és az ő hatékony jelenlétével. Szent Márton megtapasztalhatta ezt a jelenlétet a személyeken keresztül is, akik csupán néhány évvel az ő születése előtt hitükért üldözve voltak, s kitartottak. Sőt, abban az időben, amikor magányba vonult Gallinara szigetére, ezeknek az egykor üldözött keresztényeknek rejtékhelyein élt. Ő maga pogány családból származott, s a keresztény hithez a személyes döntéseken és személyes belső harcokon keresztül kellett átküzdenie magát.



Ez a belső küzdelem és az üldöztetés a keresztény hitért nem csupán a múlt. Nem pusztán a történelmi alakok emlékeztetnek rájuk, hanem ma is – bár messze – élő emberek. Konkrétan a szír keresztényekre gondolok, testvéreinkre, akik a szemtanúk szerint a hazájukból kiűzve élnek, a visszatérés reménye nélkül, mert nincs hová visszatérniük. Mint az a szegény Márton lovának lábainál, ők is átmelegedés után sóvárognak – anyagi, lelki, kapcsolati síkon. Szenvedésükben a zsoltár szavai a jelen drámai és sürgető valóságává válnak, ők azok az elnyomottak és elesettek, éhezők az idegenben, megfélemlítettek a lehetőségtől, hogy némelyikük özvegyé vagy árvává váljak.

Védőszentünk, Szent Márton meghív minket a megosztásra és hozzájárulásra. A mai konkrét helyzetben tegyük ezt egy gyűjtéssel konkrét személyeket érintő, két konkrét kezdeményezésre. Az ideai Szent Márton-i gyűjtés az iraki Erbil városában működő Boldog Zdenka Schellingová Klinika éves működtetését támogatja. Ennek fenntartója a pozsonyi Szent Erzsébet Egészségügyi és Szociális Munka Főiskola, amelynek önkéntesei és a helyi munkatársak évente ötvenezer körüli pácienszt látnak el. A Szent Márton-i gyűjtés másik része pedig a Szlovák Katolikus Karitás kezdeményezését támogatja: hogy minél inkább megakadályozódjon a hazájukból és az iskolákból kiűzött szír gyerekek „elveszett generáció”-jának kialakulása, hozzájárulunk 10 200 tanuló taníttatásához egy iskolaéven keresztül. Hiszen összesen két millió gyermek kénytelen Szírián kívül tartózkodni Jordániában, Libanonban és Törökországban.

Drága testvérek!

Egy hónap múlva a Szentatya, Ferenc pápa kezdeményezésére kezdetét veszi az *Irgalmasság Rendkívüli Szentéve*. Sokat fogunk elmélkedni az irgalmas samaritánusról is, aki az úton észrevette a félholtra vert embert és segített rajta. Szent Márton közbenjárására, aki az ő példája szerint cselekedett, adjon nekünk az Úr erőt nem csak észrevenni mások nyomorát, hanem cselekedni valami konkrétat is annak enyhítése érdekében.

Áldásomat adom,

+ 
 ✠ **Mons. Stanislav Zvolenský**
 pozsonyi érsek-metropolita